

Onze persones i un desig

No passa res

Són independentistes i, en contra dels tòpics i de la propaganda que els presenta com espècimens rars i obsessos, són gent normal, o almenys tan normal com la resta d'individus. Són independentistes i no passa res.

De la mateixa manera que quan diem *progre, pijo, kunvaià o hippie*, de seguida ens ve al cap una imatge concreta (pantalons de pana, mocassins Sevagos, foc de camp o faldilles amb estampats de floretes), quan es parla d'independentistes és difícil no pensar en barbes. En aquest cas, el tòpic era fidel a la realitat: hi havia un tipus de barbes que només podien ser les d'un independentista, així com hi havia un tipus de cases (mobles de pi, pòsters a les parets en comptes de quadres) que inevitablement pertanyien a una família independentista. ¿Funciona, però, avui aquest tòpic, o s'ha quedat envellit i ha passat a la història? Tot fa pensar —i la lectura dels onze retrats que publiquem a continuació ho confirma— que els independentistes s'han adaptat als nous temps amb la mateixa dificultat o facilitat amb què ho han fet altres tribus i col·lectius. Els independentistes d'avui (sobretot els més joves) duen una vida tan normal (o tan *anormal*) com la que duen la majoria dels joves del país: van als concerts (i no solament als dels *seus* grups), freqüenten les discoteques (llocs tabú per als seus antecessors), i quan van al cinema fugen de les pel·lícules d'art i assaig com qui fuig de la pesta. Han assolit un grau d'homogeneïtzació tan gran que fins i tot en la lectura s'assemblen més als seus companys d'edat que no als seus pares: no llegeixen gairebé mai. I tot i això són independentistes, és a dir els agradaria que el seu país fos independent. Que fos *normal*, tan *normal* com qualsevol país del món, però que fos sobirà. La cantant Laura Martí ho resumeix amb molta naturalitat: "És incongruent, ara per ara, ser català i no ser independentista" i, afegeix, "això no és incompatible amb ser una bona professional". Als anys 60, els negres dels EUA van sortir al carrer cridant: *Black is beautiful*. L'eslògan dels joves independentistes podria ser: "Som independentistes i som normals". Els que manen haurien de començar a tenir-ho en compte.

Pere Casacuberta i Camps

Atleta (Nascut fa 26 anys a Vic, l'Osona).

En Pere és un atleta català que no ha tingut mai cap problema ni mania a l'hora de reconèixer la seva

nacionalitat catalana per damunt de totes les coses. Un independentista declarat en tots els mitjans que no dubta ni un sol instant a afirmar aquest sentiment: "Sóc català i no em sento en absolut espanyol. Tinc claríssim que Catalunya ha estat sempre un país i que, per tant, hem de recuperar la nostra sobirania". Tot i això, fa uns anys, en Pere va córrer amb la selecció espanyola. I ara "amb la mà al cor", diu que no tornaria a fer-ho "sota cap concepte". Les seves paraules en aquest sentit són molt clares i sinceres: "Sobretot sóc atleta, i renunciar a una cosa com aquesta no em preocupa en absolut". I afegeix tot seguit: "Sóc independentista i m'agrada ser-ho i, també, demostrar-ho".

Finalment, Pere Casacuberta confessa el seu desig de poder anar a uns Jocs Olímpics o a uns Mundials amb una selecció catalana. "Això —diu— em faria molt feliç".

Juli Peretó i Magraner

Bioquímic i professor a la Universitat de València (Nascut fa 32 anys a València).

L'experiència de Juli Peretó comença durant els seus anys

universitaris amb la preocupació pel tema de la dignitat de la llengua. Comprèn, aleshores, que no hi ha una política de recuperació i, finalment, arriba a la conclusió que "l'única manera de recuperar-la és convertint-la en la llengua d'un estat, i això —afegeix— no és possible mentre els Països Catalans estiguin dins l'estat espanyol".

En el seu àmbit professional, la Universitat, "les tasques de recuperació de la llengua es fan molt difícils i cal estar contínuament en guàrdia". És aquesta difícil situació la que li fa veure a vegades l'independentisme com una "cosa testimonial, més que real". Tanmateix, per a Juli és "absolutament necessari, perquè políticament és l'única via esperançadora". Quant a l'actual estat de l'independentisme català, Juli Peretó pensa que "no s'ha pogut arribar a un moviment majoritari perquè, entre altres coses, hi ha una descarada manipulació informativa". Tot i això, afirma que "tot és qüestió d'una determinada educació, d'entendre que el més convenient és la independència i que això és possible".

Joaquim Gil i Corder

Sindicalista (Nascut fa 56 anys a Barcelona).

La seva mare extremenya i el seu padrastre madrileny no li impediren en cap moment

trobar les seves arrels catalanes, sinó tot el contrari: "Espavila i busca les teves arrels, que són d'aquí encara que els teus pares siguin de fora", li deien. Tot i això, és quan va començar a treballar amb gent que "compartia una cultura i una manera de fer i sentir les coses molt pròpies", quan va descobrir la realitat del

país on es trobava, i aleshores —afegeix— es va adonar que "allò de *todos españoles y españoles todos* és mentida".

A la vegada que és treballador, Joaquim Gil també és nacionalista, i assegura que sempre hi ha hagut interessos per intentar dividir i fer lerrouxisme amagat: "Sempre hi havia algú que defensava que la burgesia era catalana i, per tant, qui parlava català era burgès".

Personalment, considera que l'opció de l'independentisme ha de ser total: "L'autodeterminació dels pobles, i no solament perquè ho hagin dit les Nacions Unides o el Parlament de Catalunya, és un dret de cada poble. I això, siguis de la branca que siguis, t'ho creus o no t'ho creus".

Montserrat Oriol i Llovera

Administrativa
(Nascuda fa 60 anys a Barcelona).

"L'independentisme no es fabrica. En el meu cas, és una cosa que ha nascut en mi, i que he viscut a casa des que era petita". Passats uns anys, i ja mare de família, Montserrat va decidir finalment "no tancar-se a casa" i sortir al carrer a manifestar-se i solidaritzar-se amb els "moviments" que hi havia.

A banda de ser un sentiment intrínsec a la seva persona, per a Montserrat és un conjunt de coses les que fa que sigui majoritari entre els catalans: "Som un país diferent i diferenciats i un dia el van afegir al regne de Castella. Ara ens hem de separar". Això no obstant, insisteix que no es tracta de cap tipus de separatisme; " simplement —diu— no hem de dependre d'Espanya perquè som un país desenvolupat que pot ser independent i que ha de ser-ho". I això, afegeix, "és difícil, però no impossible". Actualment, Montserrat veu el país "una mica adormit", tot i que mostra el seu optimisme assegurant que "en un moment determinat, la gent reaccionaria". La llarga experiència de Montserrat reivindicant els drets nacionals de Catalunya li permet retraure al govern de Catalunya no haver estat "més valent com, per exemple, en el moment de l'Estatut" que, segons ella, "ja va aturar-se massa i el sostre va quedar massa baix. Potser —afegeix— hi va mancar un grup més radical".

Joan Font i Fabregó

Empresari
(Nascut fa 40 anys a Torelló (l'Osona).

Director d'una cadena d'hipercentres comercials totalment normalitzada,

assegura que en l'àmbit empresarial no fa cap bandera d'això ni en deixa de fer. Simplement, diu, "l'empresa que gestiona reflecteix la realitat del país i de la seva gent, i això —afegeix— a principis dels setanta tenia connotacions polítiques, però a principis dels noranta no té cap mèrit". Les coses, per a Joan Font, "no es fan per nacionalisme, sinó com s'han de fer, que és precisament així".

Com a empresari, Joan Font reclama "l'objectivitat i rigorositat dels economistes que van demostrar que Catalunya no fracassaria mai". Aquesta és, doncs, la base del seu discurs: "La força de Catalunya, en el terreny empresarial, ve primer per motius objectius i després per motius polítics. I la realitat econòmica —afirma— ja hi és...". A continuació, no dubta ni un moment a assegurar que "Catalunya pot constituir-se com una regió econòmica independent més, sense que això impliqui el seu fracàs, perquè de fet —diu— Europa està configurant-se amb regions econòmiques que no es corresponen amb els seus límits estatals".

Tot i això, Joan Font sosté que "els tancs no han d'impedir que els pobles siguin governats com ho decideixin fer". I recorda que "la prudència no ens ha de fer traïdors".

Mari Pau Janer i Mulet

Esriptora
(Nascuda fa 25 anys a Palma de Mallorca).

El desig d'una sobirania nacional no recorda haver-lo adoptat en un moment concret

de la seva vida, ni tampoc recorda un moment concret en què prengué la decisió de ser nacionalista perquè —afirma— "aquest ja era un fet habitual en la meua vida." El salt es produeix quan "a partir d'aquesta base i per evolució personal,

per coherència amb la trajectòria nacional, arriba un moment en què te n'adones que la solució ideal per a la nostra nació seria la seva independència". Mari Pau Janer ja va donar-se a conèixer fa dos anys quan va ser guanyadora del Premi Andròmina de narrativa dels Premis Octubre. Una jove escriptora mallorquina que assegura que té un compromís amb la realitat del seu país que ha de demostrar, però, "d'una forma equilibrada sense fer-ne cap bandera o crit", perquè creu en la "independència de l'escriptor, que no té cap carnet". El seu paper és, doncs, segons ella, més cultural que polític: "Pocuro ser molt crítica amb tot allò que és manipulació i és així, com a escriptora, que faig servir la meua veu". Finalment, Mari Pau sosté que "històricament Catalunya és una nació independent, amb una realitat cultural viva, i amb una economia molt forta i sòlida". Per tant, "és de justícia demanar la seva independència".

Jordi Clivillé i Ribes

Economista
(Nascut fa 57 anys a Barcelona).

Quan ja tenia fets els 30 anys va marxar quatre anys a l'Amèrica Llatina a fer uns es-

tudis de mercat per a un grup francès. Allà, va adonar-se que la imatge que li havien volgut donar d'"una Espanya gran i important dins del món" no ho era tant i, a banda d'això, el seu prestigi tampoc era el que li havien intentat vendre: "A nosaltres ens havien educat com a herois que havíem descobert Amèrica, i allà la versió que me'n donaven era de depredació, d'eliminació de cultures... Si encara em quedava algun vestigi d'espanyolisme, allà es va ensorrar de seguida".

Com a economista, Jordi té unes idees molt clares: "Si els catalans disposéssim dels nostres recursos i de la capacitat d'assignar-los, que és el més important per a governar, el nostre nivell de vida, no en diners sinó en benestar, podria ser molt més alt". Finalment, Jordi Clivillé mostra el seu sentiment independentista amb una metàfora: "Quan em parlen de solidaritat, sempre dic que si algú em demana mil pessetes perquè les necessita, no tinc cap problema a deixar-li-les,

però noestic gens conforme amb el fet que una persona es tragui una navalla i em prengui les mil pessetes".

Laura Martí i Fernández

Cantant (Nascuda fa 30 anys a Barcelona).

"Ara per ara, és incongruent ser català i no ser independentista". Aquest sentiment tan clar i natural, però, ha

fet rebutjar a Laura alguna oferta professional molt important per a la seva carrera de cantant. La raó: "Ser catalana no és incompatible amb ser una bona professional".

Filla d'immigrants totalment integrats al país que els va adoptar, Laura va entrar fa uns anys a formar part de l'Associació de Practicants de la Psicoestètica on, segons ella, va adquirir les pautes i coneixements necessaris per consolidar la seva "predisposició" pròpiament nacionalista: "Vaig aprendre que, com les persones, un país té un caràcter propi, una denominació d'origen que determina directament la seva forma". I és per això que no admet sota cap concepte el terme "universalista" per definir bé les persones, bé un país. A continuació, Laura aplica aquesta teoria a Catalunya i arriba a una conclusió: "La nostra nació té un caràcter clarament pactista, però també claudicant, condicionat per una manipulació informativa", i en aquest sentit -afirma- "ens manca un vertader líder polític". Espanya és, als ulls de Laura Martí, "una mena d'invent que es dissol dia a dia i que acabarà per ensorrar-se definitivament". Tot plegat, per a Laura Martí es tracta senzillament d'un problema de drets humans: "És un dret humà que ens reconeguim el dret a ser una nació lliure i independent".

Manel Tarín i Romans

Representant d'articles de ferreteria (Nascut fa 53 anys a València).

D'educació castellanoparlant perquè "era un nen-bé de la capi i feia més

elegant", a Manel no se li hauria passat mai pel cap que el "català" i el "valencià" fossin la mateixa llengua. Quan es va fer més grandet, però, Manel va anar a fer el servei militar i va descobrir que "tots els que venien dels pobles parlaven una mateixa llengua diferent", però ell continuà parlant la "llengua elegant" fins que, a poc a poc, i juntament amb les diverses pintades catalanistes que apareixien per la ciutat, va adonar-se que allí passava alguna cosa: "Vaig comprendre que això no era Espanya i que jo no sóc espanyol".

A partir d'aquest moment, Manel va voler fer alguna cosa a través de les falles, on va tenir accés a moltes lectures, i on va començar a rebre classes de valencià. Finalment, Manel va entendre que era català, però sempre en un àmbit molt cultural, perquè "políticament no estava conscienciat", i per això la seva militància sempre ha estat en entitats culturals, encara que reconeix que "cal la independència en tots els altres àmbits perquè el domini estranger és en tots els àmbits".

"Som una nació com qualsevol altra i estariem molt millor amb un estat independent que es relacionara amb els altres", pensa Manel Tarín.

Tomeu Martí i Florit

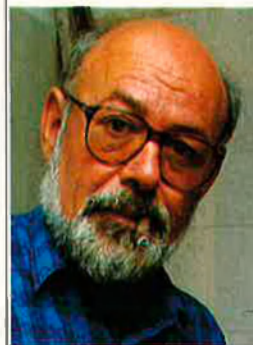
Alliberat d'un moviment independentista (Nascut fa 22 anys a Palma de Mallorca).

Tomeu Martí ja va donar-se a conèixer el passat mes d'abril

quan va aconseguir colar-se en una conferència de premsa organitzada pel Comitè Olímpic Internacional (COI) a l'hotel Princesa Sofía de Barcelona. Gràcies a una acreditació com a periodista va poder entrar a la sala juntament amb uns 200 periodistes més d'arreu del món i amb la presència de diversos mitjans de comunicació. Un cop dins, i davant de totes les càmeres fotogràfiques i de televisió, en Tomeu va desplegar una pancarta que reivindicava en anglès un Comitè Olímpic Català. Aquesta acció va ser publicada l'endemà en alguns diaris, però no va poder evitar ser expulsat de la sala per quatre policies i retingut a l'hotel durant dues hores.

El cas d'en Tomeu és el d'un jove ma-

llorquí independentista que es guanya la vida com a tal. És a dir, treballa per la independència dels Països Catalans dins un moviment cívico-polític organitzat, i cobra un sou per fer-ho cada dia: "Un treball com qualsevol altre", afirma. Aquesta feina, però, l'ha obligat a marxar de Mallorca, on la seva militància política consistia bàsicament en l'organització de diferents accions i actes molt puntuals i esporàdics sense cap tipus d'articulació formal. Ara Tomeu viu a Barcelona, però continua reivindicant la catalanitat de les illes a través d'un casal independentista.

Miquel Alonso i Comes

Mestre d'obres (Nascut fa 54 anys a Massanassa, l'Horta sud).

Miquel Alonso es confessa un independentista de poble, de carrer, del casino.

Obert constantment a la gent i als problemes de la gent del seu poble, diu que quan algun amic seu li conta algun problema econòmic, laboral o de qualsevol altra mena, ell sempre contesta que "això ens passa per dependre de l'estat espanyol". Evidentment, aquesta actitud no és la més normal en un poble de l'horta valenciana, i això, segons ell, li ha portat algun que altre problema i li ha generat algunes quimeres per part de certs veïns, que fins i tot han arribat a acusar-lo de cobrar de "l'or català".

La consciència nacionalista diu haver-la adquirit fa aproximadament 25 anys. Un dia -conta- va conèixer l'escriptor Joan Fuster, i des d'aleshores ja no va abandonar la lluita per la seva catalanitat. Va aprendre a llegir i escriure en català tot sol, i de mica en mica, aquest sentiment va anar consolidant-se. Miquel Alonso exerceix el seu independentisme militant en una organització política, però sobretot, ho fa dia a dia afrontant la realitat del seu poble i de la seva gent.

És un "valencià conscient" que afirma que els que pensen i veuen les coses com ell treballen en un terreny doblement difícil: "Fer admetre que els valencians no són espanyols, i fer admetre que els valencians també són catalans".

Maite Ferrando